

Kardelen

– isa-inan · 27 Ağustos 2012

' içindeki çocukla aynı dili konuşarak büyümeştir şiir

"Hasreti isa

düşler canımı acıtan dikenli tarlalardı
karanlığa açılıyordu gece
tanrının sürgüne gönderdiği iblistim açıkçası
önce gölgelerin katiliydim
yere çakılmam an meselesiydi
aşk ağırdan alıyordu söylediklerimi
yüzümde büyüyordu güz sürgünü yaralı yapraklar

aynı filmi defalarca seyretmenin sabrına sığınıyor gözlerim
masal çiçeği hep ters tarafa bükerdi boynunu
içimde bir kuş tüy dökerdi
yollar yalnızlığa döşeli mayın mezarlığıydı avuçlarımda
ayak izleri hep sana çıkardı seslerin

kelimelerin içini boşatmada üstüme yok bilirsin

gün gelir acıya da alışır saka kuşu
yılanla aynı suyu bölüşür
soyun örselenmiş ömrünü bir öyküden
öksüz bütün harfleri ayaklandır
çek temize kendini
beyaz bir şal gibi dökülsün önüne şiir

belki de adın kardelen olur kim bilir

silah seslerinde vurduğum gün başladı içimdeki kanama
uyku sersemi bir pencere açıldı gökyüzünde
lâl bir dili dili geçmiş zamanda avutuyordun
anlamı kalmadığında hayatın eceldir yaşamak
yeni bir masal yazmak için çok geç biliyorum

aslında her bozguna doğrultup öpeceksin kendini

şimdi adını anmaya korktuğun aşktır bulutlarda biriken
yürek merdivenimin üst basamağında oturan sensin
ne gülümsemeyi ne el sallamayı bilirsinbilirsin
ki ağaçlar aydınlatır yüzünü gün düşerken gölgenden

unutma sevişirken de acı çekmeyi bilmeli insan

düşlerden önce girme yatağa demiştin son mektubunda
sana sürüyerek getirdiğim bedenimi kapının önüne bıraktım
ben biraz küldüm sen yağmura dururken
yürek aşkla hesaplaşmadan göçüp gidiyor
hayattan hep alacaklıydım buna sen de dahilsin
herkes içindeki çocuğu kör bir döngüyle avutuyor
buna sen dahil değilsin sevgilim

dokunsan dudakların degecek dudaklarıma
gerisi gelgitlerin toplamı
koca bir uçurum var aramızda
kıyısı olmak bile yetermiş denize
her dil sağır bir senfoniymiş kendini aşka yazan
lirizm kırık taşların yerinden oynamasıymış

yüreğimi kanatan düş kırıklarına dokunmakmış hayat

avluda yıldızlarla yolları birbirinden ayırmakmış gurbet

dönüp baktığımda geriye gözlerin harabeler içinde

kalbin yağmurun yanaklarına usulca düşme zamanı

kardelenim sana emanettir ömrümün geri kalan her anı

çırılçırıl bir bedenim ateşin ortasında
tutukluk yapmış silahım kaşlarının karşısında
çok şey anlatır da gözlerin
benim dilim dönüp kendini sokar bir alaturka şarkıya
sonra kara bir gölge gibi sokuluruz geceye
sen bende sabahlarsın üstelik yer minderinin üstünde

çıkıldım en uzun yol aklın olur
aklım kalır aklında
aklığında çırpınıp durur bir kelebek
ben sende çırpınıp durdum dalgaların üstünde
bir akşam güneşi gibi üstüne devrilerek

anlaması zordur bir şairin mektupları günbatımlarında neden yaktığını
kardelenim şimdi birbirimizi bir bakışla anlama zamanı

aynalara yüzünün buğusu düşer
bir siyah resim sarkar geceden
ağrı yürekte yaşlanırhudut bilmez bir martıdır beyaz
bütün pencereler boşluğa açılır

ölmedik
pusularından sıyrılıp çıktık pusatların
zaman orada fırtınaya tutulmuş bir şileptir artık
kardelenler hep beyaza vurgun
ben deli gibi hep sana aşık

göğsüne seni anlatan diri güller koy
suyunu ben vereyim kuruyan dudakların

her sevişmeye bir ustura gibi bileyle kendini

bırak kırılan kalemler hep bizim olsun

her sürgünde ölen biz değil miydik nasılsa

aşk böyle büyür sen suladıkça gözyaşlarıyla

y
arım asır böyle maviliklerle kuşatılmışım

buna çocukluğum da dahil

ölü sular da bile yeşermesini bilir rüya çiçeği

bunu marmara senden daha iyi bilir

odada sana benzeyen bir şey var
ben duvarlara tosluyorum durmadan

benim tekil yalnızlığımın yanına kendini koy

ne kadar toplarsan topla yine bir oluruz seninle

ş
imdi gitsem ayrılık koyarsın adımları

dantellerle örülmüş yüzün göçmen bir kuştur şimdi

troya'da doğsaydım
aşık olmazdım helena'ya

yine bir kumru gibi sekerdim saçlarının üzerinden

kendini ele vermiş bir uçurtmayım

bir yaprak düşümü kadar vaktim olsa

yine sana tapardım

aşkım

şarkım

TANRIM

İsa İnan